

Sygn. akt V CSK 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,

3) oddala wniosek adw. D. N. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., zarzucając nieważność postępowania. Nieważność postępowania polega, według twierdzeń powoda, na naruszeniu art. 5 i 6 k.p.c. poprzez brak właściwych pouczeń dla powoda występującego bez adwokata, brak doręczenia odpisu odpowiedzi na pozew oraz brak wezwania powoda do sprecyzowania wniosku dowodowego zawartego w pozwie, co prowadzić miało do naruszenia prawa do obrony. Powołane przepisy odnoszą się do postępowania przed Sądem pierwszej instancji, ich naruszenie nie prowadzi zresztą do nieważności postępowania, co najwyżej może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, który należy wykazać. Skarżący nie uwzględnił podstawowej w postępowaniu kasacyjnym zasady wyrażonej w art. 398¹ k.p.c., zgodnie z którym skarga kasacyjna przysługuje od prawomocnych wyroków wydanych przez sąd drugiej instancji. Jeżeli przyczyną przyjęcia skargi do rozpoznania ma być nieważność postępowania, to stawiane w skardze zarzuty tego dotyczące muszą

odnosić się do postępowania przed sądem drugiej instancji. Takich zarzutów nie ma i nie zastępuje ich powołanie art. 386 § 2 k.p.c. Nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym Sąd Najwyższy nie stwierdził.

Wobec braku powołania się na inne przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Wniosek o przyznanie ze Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu podlega oddaleniu, bowiem wnoszenie oczywiście bezzasadnych środków odwoławczych nie jest udzieleniem pomocy prawnej, podlegającej finansowaniu ze środków publicznych.

[aw]